

Tak dla Europy Ojczyzn. Nie dla „Eurokolchozu”!

Załącznik nr 3.

Uzasadnienie wniosku

Z zasady demokratycznego państwa prawa, którego urząd oparty jest na zasadzie podziału władzy wynika, iż stanowienie prawa należy do władzy ustawodawczej. Ustawodawca posiada znaczną swobodę w kształtowaniu obowiązującego prawa. **Nie jest ona jednak nieograniczona. Jej granice wyznaczają normy konstytucyjne.** Granicą swobody ustawodawcy jest zakaz arbitralności i przypadkowości, więc – innymi słowy – obowiązek wykazania racjonalności przyjmowanych rozwiązań (wyrok z 3 kwietnia 2006 r., SK 46/05).

Wypowiadając się w kwestii obowiązku ustawodawcy, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że ustawodawca **jest zobligowany do stanowienia norm merytorycznych odnoszących się do ochrony wartości konstytucyjnych** (Por. orzeczenie TK z 28 maja 1997 r., K 26/96, OTK ZU nr 2/1997, poz. 19 oraz wyrok SK 8/00, OTK ZU nr 7/2001, poz. 211.).

Swoboda ustawodawcy w stanowieniu prawa odpowiadającego celom politycznym i gospodarczym jest znacząca, ale ma charakter względny, bowiem granice i zakres swobody ustawodawcy nie mogą wykraczać poza standardy demokratycznego państwa prawnego określone w Konstytucji. Wprowadzone przez prawodawcę rozwiązania **nie mogą prowadzić do naruszenia istoty praw konstytucyjnych.** Wybór określonych rozwiązań w rozstrzygnięciu kolizji wartości konstytucyjnych **musi uwzględniać podstawowe wartości określone w poszczególnych normach Konstytucji** (wyroki z: 9 kwietnia 2002 r., K 21/01, 23 kwietnia 2002 r., K 2/01, 21 maja 2002 r., K 30/01, 22 maja 2002 r., K 6/02, 25 czerwca 2002 r., K 45/01, 2 lipca

2002 r., U 7/01, 9 czerwca 2003 r., SK 12/03, 10 czerwca 2003 r., K 16/02, 29 września 2003 r., K 5/03 i 24 lutego 2004 r., K 54/02).

Wnoszący niniejsze pismo zwracają uwagę na następujące skutki ratyfikacji umowy z Unią Europejską - decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020 - zwana dalej umową) Rzeczpospolita Polska przekazuje na rzecz Unii Europejskiej kompetencje organów władzy państwowej;

Rzeczpospolita Polska ratyfikując niniejszą umowę uczestniczy w naruszeniu stanowiących element polskiego porządku prawnego traktatów Unii Europejskiej. **Decyzja w sprawie zasobów własnych z 2020 r. w postępowaniu głównym jest aktem ultra vires, ponieważ art. 311 TFUE nie zezwala Unii Europejskiej na zaciąganie pożyczek, o których mowa w art. 4 i art. 5 decyzji w sprawie zasobów własnych. Narusza tym samym program integracji Unii Europejskiej. Podobnie zauważa niemiecki Federalny Trybunał Konstytucyjny w swym postanowieniu z 15.04.2021 r.,(2 BvR 547/21 ogłoszony 21.04.2021 r.) zapowiadając wniosek do Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w trybie art. 267 TFUE żądający zbadania ważności umowy o zasobach własnych.**

Ratyfikacja umowy wywoła fundamentalne następstwa, które są istotne zarówno w zakresie materialnym, tj. co do kompetencji nabywanych przez Unię Europejską posiada, posiadając cechy właściwe dla prawa traktatowego (jako prawa pierwotnego Unii Europejskiej).

Uczestniczące w nim organy władzy publicznej obowiązane są respektować obowiązujące w tym zakresie w Polsce przepisy prawa, w tym działać w ramach mechanizmów prawnych przewidzianych na taką okoliczność w przepisach obowiązującej Konstytucji RP. Dla konstytucyjnej prawomocności tego procesu niezbędne jest, aby przebiegał on w sposób dobrowolny, świadomy i kontrolowany.¹

¹ Zob. J. Jaskiernia, Funkcje Konstytucji RP w dobie integracji europejskiej i radykalnych przemian politycznych, Toruń 2020, s. 473-474.

Zostając członkiem Unii Europejskiej Rzeczpospolita Polska nie wyrzekła się suwerenności państwowej; nie upoważniła organów Unii Europejskiej do przejmowania kompetencji organów władzy państwowej. W polskiej doktrynie prawa konstytucyjnego nie akceptuje poglądu, że przekazanie kompetencji na rzecz Unii Europejskiej odbyło się w sposób blankietowy poprzez związanie się tzw. traktatem akcesyjnym. Przeciwnie, wyraźnie zaznacza się w niej, że nastąpiło przekazanie kompetencji konkretnych i aktualnie posiadanych. Przekazanie kompetencji nie objęło „potencjalnych kompetencji jeszcze nie skonkretyzowanych” Europejskiej odbyło się w sposób blankietowy poprzez związanie się tzw. traktatem akcesyjnym. Przeciwnie, wyraźnie zaznacza się w niej, że nastąpiło przekazanie kompetencji konkretnych i aktualnie posiadanych. Przekazanie kompetencji nie objęło „potencjalnych kompetencji jeszcze nie skonkretyzowanych”²

Powołując się na reprezentatywny pogląd dla ustaleń polskiej doktryny prawa konstytucyjnego, „taka «klauzula salwatoryjna» zdecydowanie wykraczałaby poza ducha i literę art. 90 Konstytucji RP, co czyniłoby zasadę suwerenności państwa i narodu w warunkach integracji bytem zgoła pozornym, *nudum ius*, wyrażonym z treści, używając języka naszego sądu konstytucyjnego”⁹. Rzeczpospolita Polska zachowała atrybuty państwa suwerennego, które na podstawie własnej Konstytucji, suwerennie, przesądza w sprawie możliwości przekazania w przyszłości Unii Europejskiej kompetencji organów władzy państwowej.

Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na zaciąganie przez Unię Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską przez co uzyskuje ona status dłużnika. **Ratyfikacja umowy w sprawie zasobów własnych z 2020 r., (a decyzja ta wejdzie w życie po zatwierdzeniu przez wszystkie państwa członkowskie) uprawnia Komisję Europejską do pozyskania na rynkach kapitałowych do 750 mld euro w imieniu Unii Europejskiej w cenach z 2018 r. (art. 5 ust. 1 lit. a decyzji w sprawie zasobów własnych).**

² Zob. K. Wojtyczek, *Przekazywanie kompetencji państwa organizacjom międzynarodowym*, Kraków 2007, s. 113 i nast., [za:] D. Dudek, *Zawieszenie stosowania ustawy polskiej przez Trybunał Sprawiedliwości UE*, [w:] A. Gajda, K. Grajewski, A. Rytel-Warzocho, P. Uziębło, M. M. Wiszowaty (red.)

Rzeczpospolita Polska poręcza zobowiązania finansowe zaciągnięte przez Unię Europejską, w ramach których płatności obciążają każde z pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej. **Gdy całkowite saldo Unii Europejskiej nie pokryje jej potrzeb gotówkowych wynikających z konieczności spłaty zaciągniętych długów i odsetek to zgodnie z decyzją w sprawie zasobów własnych za skutkuje to dodatkowymi obciążeniami dla budżetu polskiego. W takim przypadku Rzeczpospolita Polska będzie zobowiązana do pokrycia luki „proporcjonalnie” zgodnie z jej udziałem w finansowaniu w Unii Europejskiej (art. 9 ust. 5 akapit 1 decyzji w sprawie zasobów własnych). Jednak, jeżeli inne państwa członkowskie nie wywiążą się lub nie będą w stanie wywiązać się z tymczasowego obowiązku wniesienia dodatkowych składek, udział Polski może jeszcze wzrosnąć (art. 9 ust. 5 akapit. 2 decyzji w sprawie zasobów własnych).**

W powołaniu się na opinię Ministerstwa Finansów przygotowanego dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych posiadającego przymiot dokumentu urzędowego realizacja (art. 9 ust. 5 akapit 1) umowy poręczenie długu wynikającego z umowy o zasobach własnych wynosi do 3 mld euro rocznie (szacunek uwzględniający wartość Dochodu Narodowego Brutto – DNB, z 2020 r.). Biorąc pod uwagę określony w umowie okres spłaty zadłużenia UE do końca 2058 r. oznacza to poręczenie przez Polskę w kwoty do 90 mld euro (30 lat planowanej spłaty zadłużenia x 3 mld euro). Oznacza to, że w całym okresie spłaty pożyczki od 2028 do 2058 r. zakres odpowiedzialności Polski osiąga wielkość ponad 400 mld zł. (w cenach bieżących, bez uwzględnienia nieprzewidywalnych w tak długiej perspektywie czasowej zmian polskiego DNB oraz kursu wymiany polskiej waluty na euro).

Zgodnie z zapisami umowy o zasobach własnych **(art. 9 ust. 5 akapit 1)** Polska podaje się ostatecznym i obligatoryjnym wezwaniom do zapłaty na rzecz pokrycia niewypłacalność innych państw członkowskich. Umowa **nie ma obowiązującego harmonogramu spłat** przez Komisję Europejską, przez co akceptujemy, że pozyskanie **dotatkowej gotówki** (art. 9 ust. 5 akapit 2) **może odbywać się bez zgody**

zainteresowanego państwa członkowskiego, od którego gotówka ta byłaby w tym momencie wymagana. W odniesieniu do okresu, w którym powinny nastąpić spłaty, nie ma jeszcze wieloletnich ram finansowych, w których można by umieścić te zobowiązania płatnicze. W zakresie, w jakim polskie państwo mógłby w przyszłości zostać obciążone spłatą zaciągniętych zobowiązań, nasz budżet podlegać będzie zewnętrznej kontroli instytucji Unii Europejskiej dając jej na mocy omawianej umowy bezpośredni dostęp do środków budżetowych. Podobnie zauważają Niemcy: „Bundestag jest narażony na skuteczny finansowo mechanizm, który „prowadzi do niemożliwych do obliczenia znacznych obciążeń budżetowych bez wyrażenia uprzedniej zgody” (BVerfGE 132, 195 <240 ust. 108> FTK]).

Jak wskazuje M. Nettesheim, na podstawie decyzji Rady Unia Europejska **uzyskała kompetencję prowadzenia polityki wydatkowej finansowanej długiem bez żadnych przepisów prawnych dotyczących tego, w jaki sposób te środki mają zostać spłacone.** Dotychczas zakładano, że przynajmniej pewien stopień ochrony prawnej przyszłej spłaty jest uzasadniony³

Chociaż w Decyzji Rady podkreśla się tymczasowy (do 31 grudnia 2058 r.), wyjątkowy i jednorazowy charakter mechanizmu prawnego, zgodnie z którym na podstawie przepisów prawa wtórnego ustanawia się nowe mechanizmy finansowania UE, tym niemniej, jak zaznacza się w niemieckiej doktrynie prawa konstytucyjnego, każdy, kto zna historię Unii Europejskiej wie, że mechanizm zastosowany jako wyjątkowy i jednorazowy, ponownie będzie wykorzystywany, zwłaszcza jeśli jest to tak kuszące, jak polityka wydatków finansowana długiem⁴.

Jak zauważa J. Zalesny - w zakresie zarządzania operacjami zaciągania pożyczek Komisja dokonuje koniecznych ustaleń (art. 5 ust. 3). Ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską (uzyskuje status dłużnika). Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 305) w

3 M. Nettesheim, Legally Feasible, Constitutionally Dubious: Establishing 'Next Generation Europe' on the Basis of EU Secondary Legislation, VerfBlog, 2020/12/04, <https://verfassungsblog.de/legallyfeasible-constitutionally-dubious/>, DOI: 10.17176/20201204-175711-0 (16.03.2021).

4 Tamże.

imieniu Skarbu Państwa pożyczki i kredyty może zaciągać, z zastrzeżeniem ust. 3, wyłącznie Minister Finansów. Na podstawie zaś art. 80 ust. 3 ustawy, w przypadku zaciągania pożyczki lub kredytu w drodze umowy, w tym umowy międzynarodowej, zgodnie z którą wymagane jest, aby organem działającym w imieniu pożyczkobiorcy (kredytobiorcy) była Rada Ministrów, upoważnia ona Ministra Finansów do podpisania umowy i określa warunki jej wykonywania.

W zakresie zarządzania operacjami zaciągania pożyczek Komisja dokonuje koniecznych ustaleń (art. 5 ust. 3). Ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską (uzyskuje status dłużnika). Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 305) w imieniu Skarbu Państwa pożyczki i kredyty może zaciągać, z zastrzeżeniem ust. 3, wyłącznie Minister Finansów. Na podstawie zaś art. 80 ust. 3 ustawy, w przypadku zaciągania pożyczki lub kredytu w drodze umowy, w tym umowy międzynarodowej, zgodnie z którą wymagane jest, aby organem działającym w imieniu pożyczkobiorcy (kredytobiorcy) była Rada Ministrów, upoważnia ona Ministra Finansów do podpisania umowy i określa warunki jej wykonywania.

Upoważniając Komisję Europejską do zaciągania pożyczek na rynkach kapitałowych z takim skutkiem, że ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską, art. 5 ust. 1 decyzji

Rady ingeruje w kompetencje Ministra Finansów (zakresowo także Rady Ministrów). Na mocy art. 80 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych kompetencja ta, na zasadzie wyłączności, przyporządkowana Ministrowi Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów), przestanie być w sposób wyłączny wykonywana przez organ władzy państwowej. Zgoda na przyjęcie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020, aby Komisja Europejska była kompetentna zaciągać pożyczki na rynkach kapitałowych z takim skutkiem, że ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską skutkuje ograniczeniem w tym zakresie wyłączności kompetencyjnej Ministra Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów) i podzieleniem się wykonywaniem tej kompetencji z Unią Europejską. W ten sposób dochodzi do, przewidzianego w art. 90 Konstytucji RP, przekazania Unii Europejskiej kompetencji Ministra Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów) do zaciągania w

imieniu Skarbu Państwa pożyczek i kredytów, co wymaga udzielenia przez Sejm zgody w tej sprawie w trybie art. 90 Konstytucji RP.

Akceptując decyzję Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych Rada Ministrów zgodziła się na zaciąganie przez Unię

Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską, a zarazem zatwierdzenie płatności na podstawie Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności jest uzależnione od „zadowalającego osiągnięcia odnośnych celów pośrednich i końcowych określonych w planie odbudowy i zwiększania odporności” (15). Osiągnięcie tych celów zostanie poddane ocenie zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu ustanawiającym Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, w myśl konkluzji Rady Europejskiej, która odbyła się w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. (15). Do kompetencji Sejmu należy dokonanie oceny ekwiwalentności podjętego przez Radę Ministrów zobowiązania, w ramach którego obowiązkowi spłacania przez Rzeczpospolitą Polską długu zaciągniętego przez Unię Europejską odpowiada zatwierdzenie płatności uzależnione od zadowalającej oceny (sformułowanej przez Unię Europejską) osiągnięcia odnośnych celów pośrednich i końcowych określonych w planie odbudowy i zwiększania odporności.

Akceptując decyzję Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych Rada Ministrów zgodziła się na zaciąganie przez Unię

Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską, a zarazem zatwierdzenie płatności na podstawie Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności jest uzależnione od „zadowalającego osiągnięcia odnośnych celów pośrednich i końcowych określonych w planie odbudowy i zwiększania odporności” (15). Osiągnięcie tych celów zostanie poddane ocenie zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu ustanawiającym Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, w myśl konkluzji Rady Europejskiej,

która odbyła się w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. (15). Do kompetencji Sejmu należy dokonanie oceny ekwiwalentności podjętego przez Radę Ministrów zobowiązania, w ramach którego obowiązkowi spłacania przez Rzeczpospolitą Polską długu zaciągniętego przez Unię Europejską odpowiada zatwierdzenie płatności uzależnione od zadowalającej oceny (sformułowanej przez Unię Europejską) osiągnięcia odnośnych celów pośrednich i końcowych określonych w planie odbudowy i zwiększania odporności.

Upoważniając Komisję Europejską do zaciągania pożyczek na rynkach kapitałowych z takim skutkiem, że ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską, art. 5 ust. 1 decyzji

Rady ingeruje w kompetencje Ministra Finansów (zakresowo także Rady Ministrów). Na mocy art. 80 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych kompetencja ta, na zasadzie wyłączności, przyporządkowana Ministrowi Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów), przestanie być w sposób wyłączny wykonywana przez organ władzy państwowej. Zgoda na przyjęcie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020, aby Komisja Europejska była kompetentna zaciągać pożyczki na rynkach kapitałowych z takim skutkiem, że ich płatność obciąża Rzeczpospolitą Polską skutkuje ograniczeniem w tym zakresie wyłączności kompetencyjnej Ministra Finansów (zakresowo także Radzie Ministrów) i podzieleniem się wykonywaniem tej kompetencji z Unią Europejską.⁵

Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na nakładanie przez organy Unii Europejskiej podatków, których płatnikiem jest Rzeczpospolita Polska czyli de facto my, polscy obywatele.

Odpowiadając na zapotrzebowanie poszczególnych polityk Unii (1, 6), zgodnie z decyzją Rady, ukształtowano nowe źródła finansowania systemu zasobów własnych Unii Europejskiej. Należec do nich będą ogólnoeuropejskie podatki, a wśród nich

⁵ J. Zaleśny, opinia prawna - Czy ustawa wyrażająca zgodę na ratyfikowanie Europejskiego Funduszu Odbudowy wymaga uzyskania w polskim Sejmie zwykłej większości głosów czy większości kwalifikowanej co najmniej 2/3 głosów?, Warszawa, 16 marca 2021 r., s. 9-11.

jedynym precyzyjnie zdefiniowanym jest wprowadzenie „jednolitej stawki poboru do masy odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych wytworzonych w poszczególnych państwach członkowskich, która nie została poddana recyklingowi” (art. 2 pkt c). Stworzenie tej nowej kategorii zasobów własnych jest działaniem mającym charakter władczy i związane jest z wydawaniem aktów prawnie wiążących⁶. Konstytucja RP kompetencje do nakładania podatków, w sposób bezpośredni i klarowny, zastrzegła do wyłącznych prerogatyw Sejmu. **Zgodnie z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych następuje wyłącznie w drodze ustawy uchwalonej przez Sejm.** Niewątpliwie ustanawiając „nowe kategorie zasobów własnych” o cechach podatku/innej daniny publicznej, skutkuje ograniczeniem wyłączności kompetencyjnej Sejmu w zakresie nakładania podatków/innych danin publicznych czyli podzieleniem się wykonywaniem tej kompetencji z Unią Europejską.

Kolejną daniną/podatkiem ma stać się opłata cyfrowa (8), której wprowadzenie zapowiedziane jest najpóźniej do dnia 1 stycznia 2023 r. Upoważnienie do podjęcia określonych działań w zakresie kształtowania polityki fiskalnej państw członkowskich w przyszłości ustanawia nową kompetencję Unii Europejskiej. To uprawnienie związane jest to z wydawaniem aktów prawnie wiążących, również ma charakter władczy, przez co Unia Europejska bezpośrednio ingeruje w kompetencje Sejmu.

Polska ratyfikując umowę wyraża zgodę na prowadzenie prac Unii nad wprowadzeniem innych zasobów własnych, które obejmować mogą podatek od transakcji cyfrowych (8). Oznacza to, że Polska przekazuje blankietowe prawo do nakładania podatków bez możliwości skutecznego sprzeciwu polskiego rządu oraz swobodnego ukształtowania systemu fiskalnego przez Sejm. Zważywszy na dotychczasową praktykę prawodawczą UE podatki te/daniny będą ustalane w trilogu i na mocy kompetencji danych Komisji Europejskiej wprowadzane rozporządzeniem bezpośrednio implementowanym do systemu prawnego państw członkowskich. Wyłącza to całkowicie działanie art. 217 Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997, w której

⁶ Zgodnie z rozumieniem pojęcia «kompetencja» ustalonego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 26 czerwca 2013 r., sygn.. K 33/12, <http://otkzu.trybunal.gov.pl/2013/5A/63> (16.03.2021).

ustrojodawca nakładanie podatków i innych danin publicznych zaliczył do wyłącznych kompetencji Sejmu.

Na podstawie art. 90 Konstytucji RP przekazanie kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach na rzecz organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu następuje na podstawie ustawy uchwalonej przez Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

Korzystając z argumentacji J. Zalesnego - na podstawie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) Rzeczpospolita Polska upoważnia organy Unii Europejskiej do działania władczego i związanego z wydawaniem aktów prawnie wiążących, co wypełnia znamiona przekazania tych organów w nowe kompetencje w obowiązującym stanie prawnym będące w gestii organów władzy państwowej Rzeczpospolitej Polskiej.

Na podstawie decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na szeroką zakresowo i istotną w konsekwencjach ingerencję w podstawy ustroju Rzeczpospolitej Polskiej, w tym na przekazanie na rzecz Unii Europejskiej kompetencji w obowiązującym stanie prawnym znajdujących się w gestii odpowiednio Sejmu, Rady Ministrów i Ministra Finansów. Obejmują one zaciąganie przez Unię Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską (uzyskuje status dłużnika). Na podstawie decyzji Rady Rzeczpospolita Polska poręcza zobowiązania finansowe zaciągnięte przez Unię Europejską, w ramach których płatności obciążają każde z pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej. Na podstawie decyzji Rady Rzeczpospolita Polska wyraża zgodę na nakładanie przez organy Unii Europejskiej podatków, których płatnikiem jest Rzeczpospolita Polska.

Zgodnie z art. 90 Konstytucji RP przekazanie kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach na rzecz organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu następuje na podstawie ustawy uchwalonej przez Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów.

Konstytucyjna ocena skutków decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych (Dz. Urz. UE L 424/1 z 15.12.2020) dla ustroju Rzeczypospolitej Polskiej nie pozostawia wątpliwości, że wyrażenie zgody na związanie się Rzeczypospolitej Polskiej tą decyzją następuje na podstawie ustawy uchwalonej przez Sejm większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów oraz przez Senat większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby senatorów⁷.

Podsumowanie

Uwzględniając powyższe argumenty, zgodnie z osnową niniejszego pisma, wnosimy o zbadanie przez Trybunał Konstytucyjny następujących zagadnień;

- zgodności podejmowania przez Radę Ministrów zobowiązania w zakresie przekazania na rzecz Unii Europejskiej kompetencji organów władzy państwowej na podstawie decyzji Rady UE, a nie na podstawie umowy międzynarodowej,
- zgodności z art. 217 Konstytucji RP wyrażenia przez Radę Ministrów zgody na nakładanie przez Unię Europejską podatków na Rzeczpospolitą Polską,

⁷ J.Zaleśny Op. Cit., s. 13-14

- zgodności z art. 216 Konstytucji RP wyrażania przez Radę Ministrów zgody na zaciąganie przez Unię Europejską zobowiązań finansowych, w ramach których płatności obciążają Rzeczpospolitą Polską,

- wyrażenie przez Radę Ministrów zgody na poręczenie przez Rzeczpospolitą Polską zobowiązań finansowych zaciągniętych przez Unię Europejską, w ramach których płatności obciążają każde z pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej,

- zgodności trybu wyrażania przez Sejm zgody na związanie się przez Rzeczpospolitą Polską decyzją Rady UE poprzez ustawę zwykłą z pominięciem wskazanej przez Ustawę Zasadniczą w art. 90 ratyfikacji wielkiej.